

Socialministerens tale ved afholdelse af samråd den 3. oktober 2007 om børn på asylcentre

DET TALTE ORD GÆLDER

[Indledning]

Når man kommer til et land som asylansøger, kommer man ofte med nogle grimme oplevelser i bagagen. Samtidig er livet som asylansøger et liv i midlertidighed, hvor familiens fremtid er usikker. Og vi kan se, at det udgør en særlig belastning, når børnene opholder sig her i længere tid. Børn i disse familier er selvfølgelig en særlig udsat gruppe.

[Udlændingelovgivningen udgør rammerne]

Da udlændinges ophold i Danmark hører under Integrationsministeriets område, har jeg aftalt med Integrationsministeren, at hun kommenterer på spørgsmålene om forholdene for børn på landets asylcentre og fortæller hvordan udviklingen har været.

Rammerne for børnenes ophold findes således i udlændingelovgivningen, og i det daglige er det udlændingemyndighederne og i praksis de operatører, som driver asylcentrene, der skal varetage omsorgen for børnene og sætte ind med forebyggende foranstaltninger, hvis det er nødvendigt.

[Kommunernes ansvar]

Kommunerne har en tilsynsforpligtelse over for alle børn og unge under 18 år. Tilsynsforpligtelsen gælder altså også børnene i asylcentrene.

Samtidig er det sådan, at de professionelle medarbejdere i asylcentrene som dagligt er tæt på børnene, har pligt til at underrette kommunen, hvis de bliver opmærksomme på, at et barn eller en ung kan have behov for særlig støtte.

Hvis børnene har problemer, som ikke kan løses med de hjælpemuligheder, der findes inden for udlændingemyndighedernes regi, skal asylcentrene og kommunerne indlede et samarbejde om det enkelte barn.

Hjælpen ydes da indenfor rammerne af udlændingelovgivningen, og der ydes støtte efter principperne i serviceloven. Dette betyder, at børnene har adgang til samme hjælp efter serviceloven som danske børn. Støtteforanstaltningerne kan eksempelvis bestå af familiebehandling eller anden støtte eller i sidste ende anbringelse uden for hjemmet. De foranstaltninger, som kommunen vurderer skal iværksættes, skal godkendes af Udlændingesservice, ligesom det er Udlændingesservice, der afholder udgifterne.

Som i forhold til alle andre børn har vi på dette område et sikkerhedsnet, så der kan blive grebet ind, hvis kommunerne ikke hjælper børnene tilstrækkeligt. Ankestyrelsen har således mulighed for at tage sager op af egen drift, hvis en kommune ikke yder børnene den hjælp, som serviceloven forudsætter.

[Hvordan foregår kommunernes arbejde?]

I forhold til kommunernes opgaver, kan jeg fortælle, at Socialministeriet i foråret 2006 foretog en rundringning til de 9 af landets kommuner, der på daværende tidspunkt husede et asylcenter. Rundringningen gav et billede af, at praksis i kommunerne vedr. tilsynet var forskelligt, men at samarbejdet mellem asylcentre og kommuner forløb godt.

Alle steder er der en eller anden form for løbende kontakt i form af, at asylcenteret har en kontaktperson på kommunen, som de kan henvende sig til, hvis de har børn, som de er bekymrede for og i form af løbende møder mellem asylcenter og kommunen. På alle Røde Kors asylcentre er der ansat en socialkoordinator, som er uddannet socialrådgiver, og som varetager kontakten til kommunen.

Som Integrationsministeren sikkert har nævnt for jer, har Integrationsministeren netop i torsdags afholdt møde med både kommunerne og Røde Kors. Jeg kan forstå, at konklusionen på dette møde også var, at der er et godt samarbejde mellem kommunerne og Røde Kors. Jeg kan også forstå, at man på mødet i øvrigt havde en god diskussion om, hvordan samarbejdet og indsatsen over for børnene yderligere kan styrkes. Noget af det man drøftede på mødet, var at kommunerne kunne have gavn af yderligere vejledning om, hvordan reglerne på området er. Integrationsministeriet vil derfor i samarbejde med Socialministeriet og andre relevante myndigheder se på, hvordan kommunerne kan vejledes bedre.

[Den konkrete sag]

Med hensyn til den undersøgelse som Støttekredsen for flygtninge i fare har lavet, har jeg alene set den omtalt i pressen. Så vidt jeg har forstået, omhandler den 6 udvalgte børn, der har store problemer.

Det er selvfølgelig ulykkeligt, at disse børn har det på den måde. Som det også er fremgået af pressen, har Ankestyrelsen taget kontakt til Røde Kors med henblik på at vurdere sagerne og se på, om kommunerne har gjort det, de skulle. Ankestyrelsen har i øvrigt gjort Røde Kors opmærksom på, at Røde Kors helt generelt har mulighed for at henvende sig til Ankestyrelsen, hvis det skulle forekomme, at en kommune ikke reagerer tilstrækkeligt på en underretning fra Røde Kors. Ankestyrelsen har dog endnu ikke modtaget konkrete sager fra Røde Kors. Man skal også være opmærksom på, at der meget vel kan være iværksat støtte over for disse 6 børn fra Røde Kors' og/eller de pågældende kommunernes side.

Røde Kors har foreløbigt oplyst, at sådan forholder det sig i hvert tilfælde i nogle af sagerne. Men jeg synes under alle omstændigheder, at det er godt, at Ankestyrelsen tilbyder et tjek af sagerne.

[Afslutning]

I forhold til de muligheder som jeg har inden for mit område for at hjælpe disse børn, er det således af afgørende betydning, at kommunen fører tilsyn med børnene, at de relevante fagfolk underretter kommunen, hvis der er grund til bekymring for børnene og at kommune og asylcentret herefter finder en god måde at hjælpe børnene på.

Som jeg har nævnt, har både Røde Kors, Ankestyrelsen og Integrationsministeren taget en række initiativer for at kvalificere indsatsen yderligere. Som jeg indledte med at sige, så udgør disse børn en særlig udsat gruppe, som man skal være særligt opmærksomme på og derfor er det godt, at man løbende overvejer og diskuterer indsatsen.